

V roce 2010 se trapsavci potkali na slezině věnované tématu Trampové a mafie. Sešla se řádka příspěvků, z nichž dnes vybírám dva zajímavé. O jakémsi souznění trampských duší i v civilním životě jistě nikdo, kdo ví a zná, pochybovat nebude. Bude vám připadat povídka Kamarád přitažená za vlasy a na hraně reálnosti? Kdo ví, kde probíhá ona hranice. Sám bych mohl leccos doplnit, mým současným šéfem v zaměstnání je nakonec taky tramp...

Příjemné čtení **Trampí či mafie?** Slunečním hodinám chybí dvě rafije,

kdopak je ukradl? Trampí či mafie?

Strašidlo za rohem skřehotá Baf! i Jééé!

Koho se zaleklo? Trampů či mafie?

Na prkně v márnici pět temných kafí je.

Někdo je nedopil. Trampí či mafie?

Kdo se mi vsomroval do fotografie?

Jsou to snad zloduší? Ne, trampská mafie... **Marek Kysilka - Fenik Kamarád** „Říká se, že jste v tomhle městě nejlepší, a proto jsem přišel za vámi,“ vytáhnul zpod saka obálku a vyndal z ní fotku. „Chci o něm vědět všechno!“ Zvednul jsem obočí, mrknul na fotku a procedil mezi zubama: „Tak tohle bude drahý, to je velký zvíře!“ Na stole přistál tlustý, pečlivě srovnaný balíček bankovek. A tak to začalo.

Kdo měl tušit, že ten člověk je tak čistej, že by Rychlé šípy před ním vzteky roztrhaly modrý život a Seton rozlámal luk a šel montovat auta do fordovky. Vzal jsem to od píky. Majetkové poměry, příbuzní, známí, kauzy, milenky - a prostě nic. Skřípal jsem zubama jako Trojskej kůň. Vždyť každěj druhej na jeho místě by vlastnil celé Českosaské Švýcarsko, solární elektrárnu nebo alespoň půlku České Kanady, a von? NIC! Lilie by vedle něj byla zmuchlaná vonuce. A tak nezbyvalo nic jiného než nepřetržitá sledovačka.

Končil druhý měsíc a moje výsledky stále měly váhu komáří hlavy. Ten večer, sedě ve svém obstarožním korábu, jsem poslouchal bubnování deště o kapotu auta. Bylo k jedenácté, když se u jejich bytovky otevřely dveře a vyšla postava zahalená do dlouhého kabátu, obličej krytý stetsonem. Tohle musí být on! Rychle vklouznul do právě dorazivší limuzíny, řidič šlápnul na plyn a jeli. Dvě hodiny jsme zmateně kroužili městem jak vegetarián před nuceným výsekem. Začal jsem propadat depresi. A když jsme zamířili na náměstí, měl už jsem infarkt v zátylku. Jenže jeho auto jelo dál a jakoby omylem zastavilo právě před místem, kde má galérka svůj stát ve státě. Nezbylo mi nic jiného než pohladit svoji závěť a vyrazit za ním. Sotva jsem vešel do průjezdu, ocitnul jsem se v povětrí. Mladší bratr Arnolda Schwarzenegera mě držel pod krkem a cedil mezi zuby:

„Smrdíš, zmetku. Co tady chceš?“ Zasípal jsem jediné slovo:

„Dovnitř“ a podpořil své přání pětilitrem v jeho kapse. Obrovská tlapa mě vrátila z povětrí na rodnou hroudu a vzápětí mě katapultovala za dveře HIFI klubu. Uvítal mne cigaretový dým a zvuk té nejdrsnější a nejdekadentnější folkové muziky. Sešel jsem po schodech dolů a objednal si hned dvojitou whisky, abych se trochu srovnal. Našel jsem ho pak za chvíli. To už ale stál na stole s pivem v ruce a recitoval:

„Já u pramene jsem a žízní hynu,
horký jak oheň, zuby drkotám,
dlím v cizině, kde mám svou domovinu,
ač blízko výčepu, žízeň přeci mám.“

Myslím, že to byla poezie, protože na projev to bylo nějaký divný. Kolem něj se vůbec motala spousta lidí a ještě zvláštnější bylo, že všichni se oslovovali přezdívka. Akela, Tony, Pískle, Strunka. Chvilku už to vypadalo, že jsem konečně na něco kápnul. Jenže pak se ozvalo:

Trampi či mafie? a Kamarád

Napsal uživatel Belmondo
Pátek, 16 Leden 2015 08:13

„Policie!“ a Bereta zhasnula světla. A jen o pár sekund dýl jsem dostal pěstí a probral jsem až v policejním antonu.

Na vyšetřovačce mě uvítal starej Vomáčka: „Tak zpívej, ptáku!“ Tahle věta mi rázem spravila náladu. „Vám snad zdrhly všechny rybičky, soudruhu kapitáne?“ A na slovo soudruh jsem dal patřičnej důraz. Výraz v jeho tváři se prudce změnil. „Copak ty nevíš že tyhle špeluňky v Plzeňským podzemí mají vždycky několik východů?“

„Jenže já tam byl jen na lomcováku, takže nemůžu sloužit.“

Snídani jsem stíhal už ve Fenixu. Věděl jsem, že správnej klíč je už blízko, ale našel jsem ho až dva dni poté na hlavním nádraží. Stál jsem na peronu a koukal do davu. Najednou se z něj vynořila kytara a bágel, nedaleko se pohnula výhybka a mně to najednou všechno dávalo smysl. Letěl jsem do kanceláře rovnou k počítači. Sekretářka se na mě dívala asi tak příjemně jako prodavač sucharů v Egyptě. Neřekla ale nic. Dobře věděla, že v takových chvílích je lepší mě nedráždit. Bušil jsem do klávesnice a najednou se na mě z webu začaly sypat desítky informací. Všechno úplně veřejně, bez hesel, konspirace a ukrývání.

„Tak co pro mne máte?“ ptal se můj klient. Podal jsem mu složku. Chvilku v ní listoval. „To je všechno? Za dva měsíce práce? Pár fotek pobudů v lese?“

„Myslím, že jste nic nepochopil,“ řekl jsem mu. „Podívejte se na ty fotky. Tenhle je ředitel charity. Ten vzadu vlastní nakladatelství a konečně ten sedící, to je elitní policista. Otočte dál. Tahle menší dáma je novinářkou a holčina v popředí, jo, ta s dlouhýma vlasama, pracuje v Blesku. Mám pokračovat?“

„Takže přeci něco. Korupce, úplatky, zmanipulovaný výběrovky?“

„Né, né, myslím, že jste mě zase nepochopil. Žádná mafie nebo zlodějskej gang. To jsou trampové. Tam nejde vo prachy nebo vo známosti. Tyhle lidi prostě držej pospolu. Prostě jde o to, že když po něm půjdete, tak za prvé nic nenajdete, a za druhé, a to je důležitější: oni půjdou po vás. A to vám garantuju, že žádný Italové nebo Dagestánci vám nepomůžou. Oni jsou tady doma a vždycky tu doma budou. Takže jestli vám můžu dát dobrou radu, tak odejděte a zapomeňte na něj.“

Uplynulo čtrnáct dní a já našel ve schránce dopis. Byla v něm pozvánka na potlach. V pátek jsem stál předpisově voblečenej na peróně. Konec konců, do důchodu mám daleko. Detektiva chci dělat ještě dlouho a není nad to, mít dobré kamarády. **Stanislav Dlouhý - Hadži**